

faasen i Nyggen, give den saaledes ullykkelig stillede Debitor gunstige Vilkaar og ikke beholde noget af Mandens Hud hos sig, forinden den giver ham Lov til at slippe ud. Det er de Betragtninger, der have ledet mig til at gaa sammen med det øvrige Udvalg. Jeg beklager, at den højtærede Finansminister ikke er gaaet samme Vej.

Finansministeren (Estrup): Da jeg for havde Ordet, undlod jeg at omtale, hvad Udvalget ret udførlig var kommet ind paa at forklare i sin Betænkning, om det ønskelige i, at komme til passende Bonusbestemmelser. Det gjorde jeg, fordi der ikke var stillet noget positivt Endringsforslag i den Retning, men som den ærede sidste Taler bemærkede til Retfærdiggørelse for, at han ikke desto mindre bragte dette Spørgsmaal under Omtale, er der jo ganske vist ved Omtalen af et af Endringsforslagene, nemlig det om, at § 11 udgaa, i Betænkningen ogsaa anført den Grund derfor, at man kunde ønske i Fremtiden at komme til faste Bonusbestemmelser og altsaa komme bort fra de 5aarige Opgørelser. Man har ment, at det ved Vedtagelsen af § 11 lige som vil blive slaaet fastere, at Bonus skulde kun beregnes hvert femte Aar, for saa vidt der var tilstrækkelig Overflod dertil; man tror altsaa at kunne gøre denne Bestemmelse løsere derved, at man lod § 11 udgaa. Det har jo imidlertid mere en symbolsk Betydning end en reel; thi, som bekendt, bestaar Bestemmelsen i denne § 11, som foreslaas at skulle udgaa, lige suldt, enten De stemmer Paragraffen ud eller ikke, idet den staar i Loven af 1889 som en vedvarende Bestemmelse. Imidlertid, det er altsaa admitteret, at man ogsaa kan tale om en fremtidig løbbestemt Bonus under denne Forhandling. Jeg skal da sige, at forsaavidt man skulde bestemme sig til, at gaa den Vej, vil jeg, ligesom den sidste ærede Taler (Det. Hansen) absolut foretrække det andet af de to af ham stillede Alternativer. Det ærede Medlem angav, at en saadan fast vedvarende Bonusbestemmelse enten maatte gaa ud paa, at Udbetalingen skulde staa i Forhold til Anstaltens Aarsoverskud eller ogsaa, ligesom de hidtidige Bonusbestemmelser, staa i Forhold til det, der var indbetalt af vedkommende efter de gældende Tariffer, og det, man ansaa for at ville være tilstrækkeligt — jeg forstod det ærede Medlem saaledes. Saa benytter jeg altsaa denne Lejlighed til at udtale, at jeg for mit Vedkommende ogsaa i den Henseende ganske sympatiserer med det ærede Medlem. Skulde man den Vej, saa langt hellere Nr. 2 end Nr. 1 af de to Grundlag, han angav; men

jeg deler ikke hans Ansuelser om, at det var ønskeligt overhovedet at komme til løbbestemte Bonusbestemmelser. Jeg tror, det, vi kom ind paa i 1889, har store Fordele fremfor en vedvarende løbbestemt Bonus, eller rettere, vedvarende Bonusbestemmelser, fastslaaede ved Lov.

Derfor jeg — som det ærede Medlem angav — da jeg forrige Gang havde Ordet, har udtalt, at man ved at vedtage Endringsforslaget under Nr. 1 vil tilstede den frivilligt udtrædende at tage alt med sig, saa er det selvfølgelig urigtigt, i hvert Tilfælde en Overdrivelse. Det er ganske vist, at Udtræderen kan endogsaa efter Endringsforslaget under Nr. 1 ikke komme til at tage alt med sig, hvad han har indbetalt. I de Aar, han har været Medlem, har han ogsaa haft den Fordel, at dersom det indtraaede, som i Forsikringen har været forudsat, havde han nydt Beneficiet; men at han har betalt noget der ud over, skal jeg ikke modsig. Der er en Hovedforskel mellem det ærede Medlems Betragtning af Forholdet og min, og det er den, at jeg betragter det samlede, der i Kontrakten er betinget, som et samlet Hele, medens det ærede Medlem betragter det saaledes: Der er udregnet en Nettopræmie for det paagældende Tilfælde, til Nettopræmien lægges Sikkerhedstilløget, og til Nettopræmien lægges endvidere Driftstilløget, det er altsaa tre ganske forskellige Ting. Jeg tager det som et samlet Hele. Det er det, han kontraktmæssigt har forpligtet sig til over for Anstalten, og naar man ser nøjere efter, er der ingen reel Forskel mellem disse tre Ydelser. Dersom Loven af 1870, som saa mange Bestemmelser, Statutter for Livsforf. ansaltet, kun havde indeholdt det ene: vi forsikre efter den og den Tarif, da havde alt dette været samlet under eet, under eet Tal, og det havde da været umuligt at pille det ud siden og sige: han skal naturligvis betale den egentlige Præmie, efter Omstændighederne ogsaa Sikkerhedstilløget, men det Driftstillæg, han har forpligtet sig til at betale, er der ikke nogen Grund til, at han skal bøde for. Der er en Navneforskel derpaa; fordi man i Loven af 1870 har foretrukket at stille det paa den Maade, at man beregner den egentlige Præmie efter en vis Levefandshylighed og en vis Rente-fod; saa kommer man til et eksakt Tal. Men jeg gad nok vide, om noget Selskab kunde paa nogen Maade forsikre efter en saadan Tarif. Det vilde være umuligt; der maa nødvendigvis haade Sikkerhedstillæg til for at dække mod tilfældige, uforudsete Tab og Svingninger, og der maa nødvendigvis, hvad enten det er Stats- eller Privatansaltet,